

IV b
Kansel
S. m. t. t. t.

Albert och Maria.

**Two ungas död,
en sorglig händelse till följd af kärlek.**

**Till minne för ungdomen
till warning för föräldrar.**

Författad af

G. W. Gustafsson.

Eftertryck förbjudes af förläggaren.

På utgifwarens förlag.

Å b o,

Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1879.

Albert och Maria.

Sjunges som: "Bland världen de sköna" 2c.

1 v.

Från Tyskland kommit ett budskap sorgeligt,
Från staden Strasburg en nyhet underlig;
Der fanns en mö så fager, Marie hon var wid namn;
En fjöman Albert äfwen, der sammastäds man fann.

2 v.

Ung Albert wille henne beständigt äga få,
Och att wid hennes sida engång som brudgum stå;
Men Maries fader, han war en stolter adelsman,
Swarför ett hat så bittert han bar till denne man.

3 v.

Maria, hon suckar och säger åt sin far:
Ung Albert är och alltid min enda glädje war,
Tillåt mig Albert taga, jag honom älskar blott.
Men fadren swor och sade: förr döden blir hans lott.

4 v.

Fästmannen beslöt sig att fara ut till fjös,
Och bruden blef på stranden att förja sig till döds,
Ty fjerran Albert seglar, aflägsna länder ser,
Men dock Maria äga han hoppas mer och mer.

5 v.

Wäntande på stranden Maria satt och grät,
Och uppå böljan sökte att finna Alberts fjät;
Till slut ett bref anlände, kom i Marias hand,
Der står: wi snart förenas förmedelst kärleks band

6 v.

Från hennes kind försvinner snart hvarje tårespår,
När det i brefwet heter: Jag snart dig äga får,
Jag tänker lemna hafwet och komma snart till dig,
Derunder må du hoppas att du får äga mig.

7 v.

Tre år ren gått till ända sen Albert segladt bort,
Så stod han då på stranden i hopp att inom kort
Omfamna få Maria, sin hjertans trogna vän,
Och att med ed förnya sin trohetsed igen.

8 v.

Men Maries fader tyckte, den stolte adelsman,
Att ej sitt barn bortgifta med en så simpel man;
Min dotter skall han aldrig åt sig till hustru få,
Min dolk skall defförinnan hans bonde hjerta nå.

9 v.

Då Maries far fått weta, att Albert kommit hem,
Beslöt han utan uppskof, att hårdt åtskilja dem,
Han skynsamt gick till hamnen och ryckte dolken fram,
Och i sitt blod nu Albert på ögonblicket fann,

10 v.

Min älskade Maria, du barn utaf mitt blod,
Kom nu att se på stranden Albert i bröllopskrud,
Din bröllops stund är inne, din älskling ligger död,
Med dessa ord nu fadren Marie till stranden bjöd.

11 v.

Med sorg nu Marie åfåg sin brudgums döda kropp,
Besluten i sitt hjerta att sluta sitt lefnads lopp,
Hon sade åt sin fader: nu äfwen jag will dö,
På detta ställe skall jag bli Alberts fästemo.

12 v.

Beswiken i sin affigt nu fadren drömde sig,
Han mördat hade Albert, men detta hjälpte ej,
Som lefwande de swurit att aldrig skiljas åt,
Om och den bleka döden skull' lägga ut förfät,

13 v.

Nu åt sin fader sade den dödes sorgsna brud:
Tillåt min käre fader, att wi i samma skrud
På hwila wid hwarandra i samma farkofag.
Till samman måst' wi wara till världens domedag.

14 v.

Hon dolken ryckte hastigt utur sin brudgums sår,
 Dermed hon ögonblickligt sig sjelf i hjertat slår,
 Så faller ung Maria, hon ömfansvärda mö,
 Der hon bredwid sin brudgum beslutit sig att dö.

15 v.

Så blodiga de föllo, de unga båda två,
 Men hämnens furier redan för fadrens ögon stå,
 Så af en adlig herre ung Albert mördad blef;
 I himlen finns en Gud, som allting hör och ser.

16 v.

Det sista hviloläger de fingo wid hvarann,
 Insväpta uti sïden, som i en bruddrägt grann,
 Sålunda Tyska kejsarn nu hade det befallt,
 Till döden dömdes fadren, som uppfört sig så halt.

17 v.

In uti Strasburgs kyrka likkistan fördes nu,
 Och mycket folk åtföljde de döda unga tu,
 Så blef det slut på deras korta kärlekslif,
 I ewigt minne skall detta hos oss alltid bli.

18 v.

O, älskade föräldrar, det illa är af er,
 Att skilja åt de kära mot hvilka lyckan ler;
 Derom nu oss påminner de här omnämdas graf,
 Och därför jag till warning ut denna wisa gaf.

Pris: 10 penni.

